

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

od 21. lipnja 2012. (*)

„Slobodno kretanje robe — Industrijsko i komercijalno vlasništvo — Prodaja kopija djela u državi članici u kojoj ta djela nisu zaštićena autorskim pravom — Prijevoz te robe u drugu državu članicu u kojoj je kršenje autorskih prava kažnjivo prema kaznenom zakonu — Kazneni postupak protiv prijevoznika zbog potpomaganja u nedozvoljenoj distribuciji djela zaštićenog autorskim pravom”

U predmetu C-5/11,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a koji je uputio Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud, Njemačka), odlukom od 8. prosinca 2010., koju je Sud zaprimio 6. siječnja 2011., u kaznenom postupku protiv

Titus Alexander Jochen Donner,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu J. - C. Bonichot, predsjednik vijeća, K. Schiemann (izvjestitelj), L. Bay Larsen, C. Toader i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Jääskinen,

tajnik: K. Malacek, Administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. siječnja 2012.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za T. Donnera, E. Kempf, H.-C. Salger i S. Dittl, *Rechtsanwälte*,
- za Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof, R. Griesbaum, u svojstvu agenta, uz asistenciju K. Lohse, *Oberstaatsanwalt*,
- za češku vladu, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, J. Samnadda, G. Wilms i N. Obrovsky, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 29. ožujka 2012.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 34. i 36. UFEU-a.
- 2 Zahtjev je upućen u kaznenom postupku koji je pokrenut pred njemačkim sudovima protiv T. Donnera, koji je bio osuđen na uvjetnu kaznu zatvora od dvije godine za potpomaganje u nedozvoljenom komercijalnom iskorištavanju autorskih djela.

Pravni okvir

Pravo Europske unije

- 3 Ugovor o autorskom pravu (dalje u tekstu: UAP), koji je usvojila Svjetska organizacija za intelektualno vlasništvo (WIPO) u Ženevi 20. prosinca 1996., odobren je u ime Europske zajednice Odlukom Vijeća 2000/278/EZ od 16. ožujka 2000. (SL L 89, str. 6.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 122., str. 77.-78.)

- 4 Članak 6. UAP-a, pod naslovom „Pravo stavljanja u promet” predviđa:

„1. Autori književnih i umjetničkih djela uživaju isključivo pravo davanja dopuštenja za stavljanje na raspolaganje javnosti izvornika i primjeraka njihovih djela prodajom ili drugim prijenosom vlasništva.

2. Ništa u ovom Ugovoru ne utječe na slobodu ugovornih stranaka da odrede uvjete, ako ih ima, pod kojim se iscrpljuje pravo iz stavka 1. nakon prve prodaje izvornika ili primjerka djela ili drugog prijenosa vlasništva uz dopuštenje autora.”

- 5 U uvodnoj izjavi 15. Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (SL 2001 L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.-128.) navodi se da ta direktiva služi inter alia za provedbu niza obveza u okviru UAP-a.

- 6 Članak 4. te direktive pod naslovom „Pravo distribucije” navodi:

„1. Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za bilo koji oblik distribucije javnosti izvornika ili primjeraka njihovih djela prodajom ili na koji drugi način.

2. Pravo distribucije unutar Zajednice ne iscrpljuje se u pogledu izvornika ili primjeraka djela, osim kada je prva prodaja ili drugi prijenos vlasništva nad tim predmetom u Zajednici izvršen od strane nositelja prava ili uz njegov pristanak.”

Njemačko pravo

- 7 Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima (Urheberrechtsgesetz, BGBl. I, str. 1273.), kako je izmijenjen (dalje u tekstu: UrhG), prenosi Direktivu 2001/29 u njemačko pravo.

- 8 Članak 17. stavci 1. i 2. UrhG-a pod naslovom „Pravo distribucije” navodi:

„(1) Pravo distribucije je pravo da se izvornik ili primjerci djela ponude javnosti ili se stavljaju u promet.

(2) Ako se izvornik ili primjerci djela stavljaju u promet prodajom na teritoriju Europske unije ili druge države potpisnice Sporazuma o Europskom gospodarskom prostoru, uz pristanak nositelja prava distribuiranja, njihova daljnja distribucija je, osim u slučaju zakupa, dozvoljena.”

- 9 U skladu s člankom 106. UrhG-a, distribucija zaštićenih djela bez pristanka vlasnika tog prava kažnjiva je kaznom zatvora do tri godine ili novčanom kaznom. Članak 108.a UrhG-a predviđa da, ukoliko se kršenje članka 106. počini u komercijalne svrhe, ono se kažnjava kaznom zatvora do pet godina ili novčanom kaznom.
- 10 Članak 27. Kaznenog zakona (Strafgesetzbuch), pod naslovom „Pomoć” predviđa da će se onaj tko namjerno pomaže trećoj osobi da namjerno počini kazneno djelo kazniti kao suučesnik u tom kaznenom djelu.

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 11 T. Donner, njemački državljanin, bio je u vrijeme nastanka činjenica iz glavnog postupka glavni direktor i dioničar prijevozne tvrtke In.Sp.Em. Srl (dalje u tekstu: Inspem), sa sjedištem u Bologni (Italija) i poslovanje je vodio prvenstveno iz mjesta svog boravišta u Njemačkoj.
- 12 Tvrtka Inspem je osiguravala prijevoz robe koju je prodavala tvrtka Dimensione Direct Sales Srl (dalje u tekstu: Dimensione), također sa sjedištem u Bologni, čiji se glavni ured nalazio u neposrednoj blizini sjedišta tvrtke Inspem. Tvrtka Dimensione je koristila oglase i priloge u novinama, izravna reklamna pisma te internetsku stranicu na njemačkom jeziku kako bi ponudila replike namještaja u tzv. stilu „Bauhaus” za prodaju kupcima s prebivalištem u Njemačkoj, bez licence za stavljanje na tržište u Njemačkoj. Proizvodi su uključivali replike:
- stolica „Aluminum Group”, koje su dizajnirali Charles i Ray Eames, vlasnik licence je bila tvrtka Vitra Collections AG;
 - svjetiljke „Wagenfeld”, koje je dizajnirao Wilhelm Wagenfeld, vlasnik licence je bila tvrtka Tecnolumen GmbH & Co. KG;
 - stolice koje je dizajnirao Le Corbusier, vlasnik licence je bila tvrtka Cassina SpA;
 - stolovi za odlaganje koji se nazivaju „Adjustable Table” i svjetiljke „Tubelight”, koje je dizajnirala Eileen Gray, vlasnik licence je bila tvrtka Classicon GmbH;
 - stolice cantilever od čelika, koje je dizajnirao Mart Stam, vlasnik licence je bila tvrtka Thonet GmbH.
- 13 U skladu s onime što je utvrdio Landgericht München II, svi navedeni artikli su zaštićeni autorskim pravom u Njemačkoj kao djela primijenjene umjetnosti. U Italiji, međutim, nije postojala zaštita autorskog prava ili je nije bilo moguće provesti protiv trećih osoba tijekom relevantnog razdoblja, odnosno od 1. siječnja 2005. do 15. siječnja

2008. Stoga u Italiji namještaj koji je dizajnirala Eileen Gray nije bio zaštićen autorskim pravom u Italiji u razdoblju između 1. siječnja 2002. i 25. travnja 2007., jer je u tom razdoblju u toj državi vrijedilo kraće razdoblje zaštite, koje je produljeno tek od 26. travnja 2007. Ostali namještaj je bio zaštićen autorskim pravom u Italiji tijekom relevantnog razdoblja, ali ta zaštita nije bila provediva protiv trećih osoba i nikako protiv proizvođača koji su reproducirali ili ponudili stvari za prodaju i/ili stavili ih na tržište prije 19. travnja 2001.

- 14 Namještaj iz glavnog postupka, koji je prodavala tvrtka Dimensione, bio je skladišten u ambalaži na kojoj su navedeni podaci kupca u distribucijskom skladištu te tvrtke u Sterzingu (Italija). U skladu s općim uvjetima prodaje, ako kupci s prebivalištem u Njemačkoj nisu željeli sami preuzeti naručenu robu ili odrediti prijevozno poduzeće, tvrtka Dimensione je preporučavala da se obrate tvrtki Inspem. U glavnom postupku dotični kupci su zatražili od tvrtke Inspem prijevoz namještaja koji su kupili. Vozači tvrtke Inspem su preuzimali artikle u skladištu u Sterzingu i plaćali odgovarajuću prodajnu cijenu tvrtki Dimensione. Tvrtka Inspem je prilikom isporuke kupcima u Njemačkoj naplaćivala prodajnu cijenu i troškove prijevoza za isporučenu robu. Ako kupac ne bi preuzeo robu ili ne bi platio za isporuku namještaja, tvrtka Inspem je vraćala robu tvrtki Dimensione, koja bi nadoknadila tvrtki Inspem prodajnu cijenu i troškove prijevoza.
- 15 Prema mišljenju Landgerichta München II, T. Donner je stoga počinio kazneno djelo pomaganja u zabranenom komercijalnom iskorištavanju djela zaštićenih autorskim pravom, u suprotnosti s člancima 106. i 108.a UrhG-a te članka 27. Kaznenog zakona.
- 16 Za tvrtku Dimensione ustanovljeno je da je distribuirala kopije djela zaštićenih autorskim pravom u Njemačkoj. Za distribuciju u smislu članka 106. UrhG-a zahtijeva se prijenos vlasničkih prava prodane robe i prijenos prava na raspolaganje s prodavača na kupca. U glavnom postupku se prema talijanskom pravu prijenos vlasništva s prodavača na kupca dogodio u Italiji u skladištu u Sterzingu putem suglasnosti između stranaka i individualizacijom predmeta kupnje. Prijenos prava na raspolaganje robom, međutim, nije se dogodio dok roba nije bila isporučena kupcu po plaćanju prodajne cijene u Njemačkoj, uz pomoć T. Donnera. Stoga nije bilo važno znati u kojoj mjeri su primjerci namještaja uživali zaštitu autorskog prava u Italiji. Landgericht München II je pojasnio da je ograničenje slobodnog kretanja robe koje proizlazi iz nacionalnih odredbi za zaštitu autorskog prava opravdano na temelju zaštite industrijskog i komercijalnog vlasništva.
- 17 T. Donner je pobijao presudu zahtjevom za reviziju pri Bundesgerichtshofu (Savezni vrhovni sud). On najprije tvrdi da „distribucija javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 i posljedično u smislu članka 17. UrhG-a pretpostavlja prijenos vlasničkog prava robe i da se to u glavnom postupku dogodilo u Italiji. Tvrdi da prijenos vlasništva robe, što znači stvarno pravo na raspolaganje tom robom u tom smislu nije bio potreban. Zatim tvrdi da bi svaka sankcija izrečena na temelju drugačijeg tumačenja bila u suprotnosti s načelom slobodnog kretanja robe zajamčenim člankom 34. UFEU-a, jer bi dovela do neopravdane i umjetne podjele tržišta. Konačno i treće, on tvrdi da se u svakom slučaju prijenosom robe u Italiji na prijevoznika koji je tu robu preuzeo u ime određenih kupaca dogodila promjena vlasništva, tako da su se i s tog stajališta relevantne činjenice dogodile u Italiji.

- 18 Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud) se slaže s tumačenjem Landgerichta München II, u skladu s kojim „distribucija javnosti” prodajom u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 ne pretpostavlja samo prijenos vlasničkog prava na reprodukciju djela zaštićenog autorskim pravom na treću osobu, već i vlasništvo stvarnog prava na raspolaganje tim djelom. Kako bi se moglo smatrati da je reprodukcija djela distribuirana javnosti, ono mora izaći iz unutarnjeg područja tvrtke proizvođača i ući u javno područje ili trgovinske kanale. Dokle god takva reprodukcija ostane unutar tvrtke proizvođača ili iste skupine tvrtki, ne može se smatrati da je došla do javnosti, jer u tom slučaju nema trgovinske transakcije koja bi značila stvarni kontakt s vanjskim okolišem. Ta analiza koju daje Landgericht München II je u skladu s ustaljenom sudskom praksom Bundesgerichtshofa (Savezni vrhovni sud) u vezi s tumačenjem članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29.
- 19 S druge strane Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud) smatra da bi članci 34. i 36. UFEU-a mogli sprječavati potvrdu osude T. Donnera, ako bi se primjena nacionalnih odredbi kaznenog prava na činjenice glavnog postupka smatrala neopravdanim ograničavanjem slobodnog kretanja robe.
- 20 U tim je okolnostima Bundesgerichtshof (Savezni vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebaju li članke 34. i 36. UFEU-a, koji uređuju slobodno kretanje roba tumačiti tako da se im je protivna kažnjivost, koja proizlazi iz primjene nacionalnih kaznenih odredbi, zbog pomoći pri nedozvoljenom distribuiranju djela zaštićenih autorskim pravom, ako je u okviru prekogranične prodaje djela koje je u Njemačkoj zaštićeno autorskim pravom:

- to djelo u Njemačku uneseno iz države članice Europske unije i stvarna ovlast raspolaganja njime prenesena je u Njemačku,
- prijenos vlasničkog prava obavljen je u drugoj državi članici, u kojoj zaštita autorskog prava nije postojala ili je nije bilo moguće provesti protiv trećih osoba?”

O prethodnom pitanju

- 21 Kako izričito priznaje sud koji je uputio zahtjev, postojanje „distribucije javnosti” prodajom u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 na nacionalnom teritoriju je nužan uvjet za primjenu odredbi kaznenog prava iz glavnog postupka. Osim toga, dotične stranke su iznijele svoja detaljna stajališta o tumačenju tog pojma na raspravi na temelju pitanja koje im je uputio Sud.
- 22 Stoga valja smatrati da nacionalni sud svojim pitanjem u biti pita, najprije, postoji li u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka „distribucija javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 na nacionalnom teritoriju i drugo, treba li članke 34. UFEU-a i 36. UFEU-a tumačiti na način da im je protivno pokretanje kaznenog postupka na temelju nacionalnog kaznenog prava za kazneno djelo pomoći u nedozvoljenoj distribuciji kopija djela zaštićenih autorskim pravom, ako se kopije takvih djela distribuiraju javnosti na teritoriju te države članice u okviru prodaje, koja je posebno namijenjena javnosti te države, a zaključena je u drugoj državi članici u kojoj

ta djela nisu zaštićena autorskim pravom ili zaštita na koju ta djela imaju pravo nije provediva protiv trećih osoba.

Tumačenje članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29

- 23 S obzirom na to da Direktiva 2001/29 služi provedbi obveza Unije na temelju, inter alia, UAP-a i da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, odredbe prava Europske unije trebaju u najvećoj mogućoj mjeri tumačiti na način s obzirom na međunarodno pravo, osobito kada takve odredbe imaju za cilj provođenje međunarodnog sporazuma koji je Europska unija sklopila, pojam „distribucije” iz članka 4. stavka 1. te direktive treba tumačiti u skladu s člankom 6. stavkom 1. UAP-a (vidjeti, u tom smislu, presudu od 17. travnja 2008., Peek & Cloppenburg, C-456/06, Zb. I-2731., t. 29. do 32.).
- 24 Pojam „distribucije javnosti [...] prodajom” iz članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 stoga treba shvatiti, kako navodi nezavisni odvjetnik u točkama 44. do 46. i točki 53. svog mišljenja, kao da ima jednako značenje kao izraz „stavljanje na raspolaganje javnosti [...] prodajom” u članku 6. stavku 1. UAP-a.
- 25 Kako navodi nezavisni odvjetnik u točki 51. svog mišljenja, značenje pojma „distribucija” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 treba osim toga biti predmet nezavisnog tumačenja u pravu Unije, koje ne smije ovisiti o zakonodavstvu koje se primjenjuje na transakcije u okviru kojih se odvija distribucija.
- 26 Valja utvrditi da je za distribuciju javnosti karakteristično više operacija koje se odvijaju barem od sklapanja prodajnog ugovora do izvršenja prodaje isporukom pojedincu. Stoga se u okviru prekogranične prodaje transakcije koje uključuju „distribuciju javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29 mogu provoditi u više država članica. U tom smislu takva transakcija može kršiti isključivo pravo da se dozvoli ili zabrani svaku distribuciju javnosti u više država članica.
- 27 Trgovac je zato odgovoran za sve transakcije koje provodi sam ili se provode u njegovo ime i koje uključuju „distribuciju javnosti” u državi članici u kojoj je distribuirana roba zaštićena autorskim pravom. Također mu se može pripisati svaka transakcija takve vrste koju provodi treća osoba ako se posebno usmjerio na javnost države odredišta i morao je biti upoznat s aktivnostima te treće osobe.
- 28 U okolnostima iz glavnog postupka, kad isporuku pojedincu u drugoj državi članici ne obavlja dotični trgovac ili nije obavljena u njegovo ime, nacionalni sudovi stoga trebaju u svakom pojedinačnom slučaju procijeniti postoje li dokazi na temelju kojih je moguće zaključiti da se taj trgovac s jedne strane uistinu usmjerio na pripadnike javnosti s prebivalištem u državi članici u kojoj je bila izvedena transakcija koja uključuje „distribuciju javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29, i s druge strane, je li morao biti upoznat s aktivnostima te treće osobe.
- 29 U okolnostima koje su dovele do glavnog postupka faktori kao što su postojanje internetske stranice na njemačkom jeziku, sadržaj i distribucijski kanali reklamnih materijala tvrtke Dimensione i njezina suradnja s tvrtkom Inspem, kao tvrtkom koja se bavi isporukama u Njemačku može se smatrati dokazom koji ukazuje na takvu usmjerenu aktivnost.

- 30 Stoga na prvi dio prethodnog pitanja valja odgovoriti da trgovac koji usmjerava svoje oglašavanje prema pripadnicima javnosti s prebivalištem u određenoj državi članici i stvara ili im čini dostupnim poseban sustav isporuke i metodu plaćanja ili dozvoljava trećoj strani da to čini, te time omogućava tim pripadnicima javnosti da primaju isporuke kopija djela zaštićenih autorskim pravom u toj istoj državi članici, obavlja u državi članici u kojoj se odvija isporuka „distribuciju javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29.

Tumačenje članaka 34. UFEU-a i 36. UFEU-a

- 31 Kako je ustanovio sud koji je uputio zahtjev, zabrana koju predviđa nacionalni zakon i koju nacionalno kazneno pravo sankcionira u okolnostima iz glavnog postupka predstavlja ograničenje slobode kretanja robe, koje je načelno u suprotnosti s člankom 34. UFEU-a.
- 32 Takvo ograničenje može se, međutim, u skladu s člankom 36. UFEU-a opravdati zaštitom industrijskog i komercijalnog vlasništva.
- 33 U vezi s tim iz sudske prakse Suda proizlazi da ako nositelj autorskog prava stavi na tržište države članice djelo koje je zaštićeno autorskim pravom ili je stavljeno na tržište uz njegov pristanak, ta okolnost ga sprječava da se protivi slobodnom kretanju tog djela u Europskoj uniji. Međutim to ne vrijedi kad se stavljanje na tržište ne odvija uz pristanak nositelja autorskog prava, već nakon isteka njegovog prava u dotičnoj državi članici. U tom slučaju, ukoliko razlike između nacionalnih zakona u pogledu razdoblja trajanja zaštite mogu ograničavati trgovinu unutar Unije, takva ograničenja su opravdana na temelju članka 36. UFEU-a ako proizlaze iz razlika između sustava i te su razlike nedjeljivo povezane sa samim postojanjem isključivih prava (vidi presudu od 24. siječnja 1989., EMI Electrola, 341/87, Zb., str. 79., t. 12.).
- 34 Valja utvrditi da ta ista razmatranja a fortiori vrijede u okolnostima iz glavnog postupka jer razlike koje uzrokuju ograničenja slobode kretanja robe ne proizlaze iz razlika između pravnih propisa na snazi u različitim dotičnim državama članicama, već iz činjenice da te propise u praksi nije moguće provoditi protiv trećih osoba u jednoj od tih država članica. Ograničenje koje vrijedi za trgovca sa sjedištem u jednoj državi članici zbog zabrane distribuiranja na temelju kaznenog zakona u drugoj državi članici u takvoj vrsti situacije ne temelji se na aktu ili pristanku nositelja prava, već na različitosti uvjeta za zaštitu pojedinih autorskih prava u različitim državama članicama.
- 35 Osim toga, kako je naveo nezavisni odvjetnik u točkama 67. do 70. svog mišljenja, nije moguće smatrati da bi zaštita prava distribuiranja u okolnostima iz glavnog postupka prouzročila neproporcionalnu ili umjetnu podjelu tržišta u suprotnosti sa sudskom praksom Suda (vidjeti, u tom smislu, presudu od 8. lipnja 1971., Deutsche Grammophon Gesellschaft, 78/70, Zb., str. 487., t. 12.; presudu u spojenim predmetima od 20. siječnja 1981., Musik-Vertrieb membran i K-tel International, 55/80 i 57/80, Zb., str. 147., t. 14.; te gore navedenu presudu EMI Electrola, t. 8.).
- 36 Primjena odredbi iz glavnog postupka može se smatrati potrebnom za zaštitu posebnog predmeta autorskog prava, koji prenosi inter alia isključivo pravo iskorištavanja. Ograničenje slobode kretanja robe koje iz toga proizlazi je stoga opravdano i proporcionalno željenom cilju u okolnostima iz glavnog postupka, u kojima se optuženi

namjerno ili barem znajući uključio u transakcije koje su dovele do distribucije javnosti zaštićenih djela na teritoriju države članice u kojoj je autorsko pravo potpuno zaštićeno, čime se krši isključivo pravo nositelja tog prava.

- 37 U skladu s tim na drugi dio postavljenog pitanja valja odgovoriti da članke 34. UFEU-a i 36. UFEU-a treba tumačiti tako da im nije protivno da država članica na temelju nacionalnog kaznenog prava pokrene kazneni postupak za kazneno djelo pomoći u nedozvoljenoj distribuciji kopija djela zaštićenih autorskim pravom, ako se kopije takvih djela distribuiraju javnosti na teritoriju te države članice u okviru prodaje, koja je posebno usmjerena na javnost te države članice i koja je zaključena u drugoj državi članici, u kojoj ta djela nisu zaštićena autorskim pravom ili njihovu zaštitu nije moguće provoditi protiv trećih osoba.

Troškovi

- 38 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

- 1. Trgovac koji usmjerava svoje oglašavanje prema pripadnicima javnosti s prebivalištem u određenoj državi članici i stvara ili im čini dostupnim poseban sustav isporuke i metodu plaćanja ili dozvoljava trećoj strani da to čini, time omogućava tim pripadnicima javnosti da primaju isporuke kopija djela zaštićenih autorskim pravom u toj istoj državi članici, obavlja u državi članici u kojoj se odvija isporuka „distribuciju javnosti” u smislu članka 4. stavka 1. Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu.**
- 2. Članke 34. UFEU-a i 36. UFEU-a treba tumačiti tako da im nije protivno da država članica na temelju nacionalnog kaznenog prava pokrene kazneni postupak za kazneno djelo pomoći u nedozvoljenoj distribuciji kopija djela zaštićenih autorskim pravom, ako se kopije takvih djela distribuiraju javnosti na teritoriju te države članice u okviru prodaje, koja je posebno usmjerena na javnost te države i koja je zaključena u drugoj državi članici, u kojoj ta djela nisu zaštićena autorskim pravom ili njihovu zaštitu nije moguće provoditi protiv trećih osoba.**

[Potpisi]